

CAPITOLUL 1

Terorismul și profeția biblică

„Cel slab să zică: «Sunt tare!»” Ioel 3:10

Au trecut mai bine de trei ani de la atacul mișelesc din 9 septembrie. În pofida miliardelor cheltuite pentru „securitatea internă”, publicul american este încă apăsător de **frică**.

În locul „cerului prietenos” al companiei United Airlines, publicul vede acum „cerul pustiu” al tuturor companiilor aeriene. Chiar dacă s-au luat cele mai stricte măsuri de securitate în aeroporturi, mare parte din public preferă să călătorească pe „șoselele prietenoase”. Sursele de apă, rafinăriile, uzinele electrice, căile ferate, podurile și tunelurile mari rămân vulnerabile. Oamenii încearcă să uite tragedia care le-a zdrobit inimile, dar sunt urmăriți de o teamă chinătoare. Poate fi America cea de neînving ... învinsă?

Oficialii guvernamentali spun că atacurile teroriste s-ar putea repeta și se vor repeta. Războaiele din Afganistan și Irak au dovedit că „puterea militară”

poate birui armatele, dar nu poate birui hotărârea diabolică a teroriștilor islamici.

Terorismul wahhabit și Arabia Saudită

După multă investigare, Gerlad Posner în noua sa carte, *De ce a dormit America*, a arătat că Arabia Saudită avea un plan secret în privința unui atac terorist programat pentru 11 septembrie pe solul american.

Osama ben Laden a îmbrățișat terorismul wahhabit în țara sa natală, Arabia Saudită. Ce este wahhabismul?

Erezia wahhabită a fost fondată de Mahomed Ibn-I-Wahhab (1703-1792) al Arabiei. El a fost excomunicat din Islam de către conducătorii islamici suniți. Fiica lui s-a căsătorit cu Abdul Aziz, fiul lui Mahomed ben Saud, conducătorul tribului Saud. Mahomed ben Saud a adoptat wahhabismul ca religie a tribului său, care ocupa provincia arabă estică, Najd.

Între 1919 și 1926, tribul Saud wahhabit a cucerit provincia arabă vestică, Hejaz, cu orașele sfinte Mecca și Medina, de la șeriful Hussein din dinastia hașemită. Hașemiții erau descendenți direcți din Mahomed, profetul islamic, și păzitorii tradiționali ai Meccăi și Medinei.

Cu puțin timp înainte de a cădea, Hussein, șeriful Meccăi și Medinei, l-a pus pe fiul său, emirul Feisal, să semneze un acord cu Chaim Weizmann (la 3 ianuarie 1919) că **în Palestina se putea stabili un stat evreu.**

Dar tribul Saud wahhabit **se împotriva amarnic unui stat evreu.**

La 18 septembrie 1932, „regele” Abdul Aziz ben Saud a proclamat stabilirea regatului Arabiei Saudite. Wahhabismul, religia tribului Saud, a devenit religia oficială a Regatului Saudit.

Începând din 1960 saudiții wahhabiți și-au extins rețelele religioase în America de Nord, în Europa și în anumite părți ale Asiei prin activități misionare agresive printre populațiile arabe din acele locuri. Mii și mii s-au convertit la wahhabism și sunt pregătiți să comită crime în masă în numele religiei lor.

Autorul acestei scrieri a primit corespondență de la centrul islamic din Statele Unite în care se declara că este **numai** o chestiune de timp până când Islamul va **cuceri** Statele Unite. Ce remarcabilă împlinire a lui Ioel 3:10! Națiunile arabe slabe din punct de vedere militar, se ridică în fața Statelor Unite, **superputerea neîntrecută**, lăudându-se: „Sunt tare!”

Wahhabiții nu se tem nici de tortură, nici de moarte. Ei se bucură în moarte, sinucidere și ucidere în masă. Wahhabismul este o religie rea, demonică, satanică. Wahhabiții nu pot fi mituiți sau cumpărați cu bunuri materiale, pe care conducătorii puterilor apusene sunt obișnuiți să le acorde marionetelor din Lumea a Treia. Poate că teroriștii islamici sunt parte din „popoarele cele mai rele”, despre care a profetizat Ezechiel (7:24).

Aceștia nu pot accepta nimic altceva decât, fie stăpânirea lumii prin convertire în masă, fie exterminare în masă. Wahhabitul îi poate oferi unui newahhabit numai două

alternative: convertire sau moarte.

Multe moschei „islamice”, centre sociale și organizații din America de Nord și din Europa sunt de fapt finanțate de wahhabiții din Statul Saudit și din Golf. Acestea fac pregătiri ca să servească drept rampe de lansare pentru **sperata lor preluare a Americii de Nord și a Europei.**

Al-Qaida este numai una din rețelele criminale wahhabite. Cu toate că taberele de instruire ale lui Osama ben Laden au fost convenabil plasate în îndepărtatul Afganistan, banii lui ben Laden sunt în băncile Saudite cu deplina cunoștință și aprobare a familiei conducătoare Saud.

Un scurt raport din iulie trecut, dat unui comitet de consiliere de la Pentagon, **a descris Arabia Saudită ca un vrăjmaș al Statelor Unite.** „Miezul răului, forța lui motrice, cel mai periculos împotrivor”, așa este descrisă Arabia Saudită în raport, potrivit unui articol din *Washington Post* (din 5 august 2002). Un alt extras spune: „Arabia Saudită sprijină pe vrăjmașii noștri și atacă pe aliații noștri”.

Israelul — principala țintă a terorismului

Terorismul care devastează Israelul datează din vremea antisemitismului lui Mahomed și a veninului scris împotriva evreilor în Coran. În 1917 când Declarația Balfour a promis un stat evreu în zona ocupată acum de Israel și de Iordania, șeriful Hussein al Meccăi, stăpânitor al Peninsulei Arabe și lider

recunoscut al întregului popor arab, a admis că această ură trebuia să înceteze.

Hussein a crezut că evreii și arabii moderni puteau lucra împreună și că experiența evreilor va aduce progres economic rapid pentru popoarele arabe. Fiul lui Hussein, emirul Feisal, a spus: „Arabii admit pretențiile morale ale evreilor. Ei îi privesc pe evrei ca rude și vor fi bucuroși să satisfacă pretențiile lor juste. ... Nici un arab nu poate fi suspicios că evreii ar fi naționaliști ... și eu le spun evreilor: Bine ați venit acasă”.

Politica britanică și franceză a complicat această conciliere între arabi și evrei. Prevestirea morții acestei concilierii a venit odată cu răsturnarea de la putere a lui Hussein de către Ibn Saud. El și-a numit noul domeniu Arabia Saudită, iar wahhabismul religia lui oficială.

În 1960, când Arafat a devenit șeful Organizației pentru Eliberarea Palestinei sprijinirea lui s-a făcut în mare parte cu bani wahhabiți din Arabia Saudită.

Mitul palestinian

Lăsând la o parte retorica, războiul arab împotriva Israelului se bazează în principal pe ura islamică împotriva evreilor. Pentru a-și justifica violența, propagandiștii arabi au dezvoltat o **mitologie elaborată** despre o țară furată, despre o veche națiune palestiniană și despre o crudă expulzare a lor de către evrei. Ei au repetat-o atât de des și atât de tare încât

o mare parte din lume o crede. Mediile de informare au acaparat această propagandă și se străduiesc să separe actele de violență palestinienă de terorismul islamic internațional, înfățișându-i pe palestinienii ca luptători pentru libertate. Nu contează că istoria, Biblia și arheologia atestă că evreii au prosperat ca popor timp de **peste 1700 de ani** în străvechea țară a lui Israel. Uită că au existat evrei în țara lui Israel neîntrerupt **timp de peste 3000 de ani**. Publicului i se spune că evreii n-au trăit niciodată în țară până în timpurile recente, și mulți cred.

Timp de decenii mulți au susținut că palestinienii au o poziție morală superioară celei a israeliților. Că ei sunt un popor subjugat ilegal care ripostează într-un mod care poate că este violent, dar este potrivit. Superioritatea morală a palestinienilor a devenit suspectă când lumea a văzut o gloată palestiniană aclamând un tânăr care-și ținea mâinile ridicate, roșii de sângele unui soldat evreu sfâșiat și bătut de moarte — sau poate când palestinienii au călcat în picioare într-o peșteră doi băieți până i-au omorât, unul din ei fiind cetățean american. Sau poate când a văzut „momentul vesel” al unei alte crime cumplite. Violența palestiniană este **terorism**. **Face parte** din rețeaua islamică a terorismului. Să nu uităm, saudiții dau familiilor teroriștilor sinucigași o răsplată de 25.000 dolari.

Din nefericire, în timpul atacurilor israeliene asupra teroriștilor palestinieni uneori sunt uciși copii și civili. Unii pretind că aceasta îi face pe israelieni

teroriști. Dar să nu uităm, atentatele sinucigașe palestinienilor au loc în zone aglomerate cu civili, pe când israelienii nu fac acest lucru.*

În timpul *Săptămânii de solidaritate cu Irakul*, pancartele cu inscripții ale palestinienilor au dovedit că aceștia sunt o componentă a rețelei globale a terorismului. „Agresiunea împotriva Irakului reprezintă agresiune împotriva Palestinei și a întregii națiuni arabe”, se putea citi pe o pancartă. „Irakienii și palestinienii sunt în aceeași trașee”, spunea alta. La un miting al grupării Hamas, se puteau citi inscripțiile: „Moarte Americii!” și „Victorie de la Ierusalim la Bagdad!” Nu este de mirare că ben Laden a luat-o înaintea declarației de război a lui Bush împotriva terorismului cu un an, când a declarat război împotriva celor doi „Satani” — Statele Unite și Israelul.

O legătură între rețeaua teroristă Saudită Wahhabi și terorismul palestinian este că saudiții dau teroriștilor sinucigași palestinieni daruri în bani.

Dar nu va fi întotdeauna așa. Există speranță. Aceste împliniri ale profetiei timpului sfârșitului preced împărăția de pace a lui Dumnezeu, de securitate economică și fericire pentru toți. Hagai 2:7; Psalmul 46:8-10 și Țefania 3:8, 9.

*Noi însă nu suntem de acord cu tot ce face Israelul

CAPITOLUL 2

Drepturile divine ale Israelului asupra țării

Cei mai mulți creștini sunt de acord că Dumnezeu a dat vechea țară numită Israel descendenților lui Avraam, Isaac și Iacov, dar fiindcă națiunea evreiască L-a respins pe Isus ca Mesia al lor, mulți cred că Israelul a pierdut pe vecie drepturile la acea țară.

Ce spun Scripturile?

Acest concept revizionist al pierderii țării de către Israel este combătut de profetul Ieremia. „Așa vorbește DOMNUL: «Dacă nu mai rămâne în picioare legământul Meu cu ziua și cu noaptea, dacă n-am așezat legile cerurilor și ale pământului, atunci voi lepăda și sămânța lui Iacov ... căci îi voi aduce înapoi din captivitate și voi avea milă de ei» (Ieremia 31:35-37; 33:25, 26). Aceste două profeții din Ieremia distrug „teologia revizionistă”.

Numai când legile universului vor înceta să stăpânească ziua și noaptea și funcționarea cerului și a pământului, numai atunci va respinge Dumnezeu pe sămânța lui Avraam, a lui Isaac și a lui Iacov. Apoi Ieremia arată: „Cetatea [vechiul Ierusalim] va fi zidită iarăși pentru DOMNUL” de către evreii reveniți, și „nu va mai fi niciodată nici surpată, nici dărâmată” (Ieremia 31:38-40). **Descendenții lui Israel (Iacov) — nu ai lui Ismael sau ai lui Esau — vor primi orașul Ierusalim (inclusiv Ierusalimul de Est) pe vecie.**

Cartea lui Zaharia a fost scrisă după întoarcerea din robia babiloniană și în timpul zidirii celui de-al doilea templu. Totuși Zaharia a profetizat o **risipire viitoare și o readunare finală a lui Isarel în țara lui** — care va culmina cu faptul că Ierusalimul va deveni capitala împărăției lui Dumnezeu pe pământ.

Zaharia 8:7, 8 — „Așa vorbește DOMNUL oștirilor: «Iată, Eu voi salva pe poporul Meu din țara de la răsăritul soarelui și din țara de la asfințitul soarelui. Îi voi aduce și ei vor locui în mijlocul Ierusalimului; ei vor fi poporul Meu și Eu voi fi Dumnezeul lor, în adevăr și în dreptate.»”

Zaharia 8:13 — „După cum ați fost un blestem între popoare, casa lui Iuda și casa lui Israel, tot astfel vă voi mântui și veți fi o binecuvântare. Nu vă temeți, ci întăriți-vă mâinile!”

Zaharia 8:20-23 — „Așa vorbește DOMNUL oștirilor: „Vor mai veni iarăși popoare și locuitori din multe cetăți. Locuitorii unei cetăți vor merge la cealaltă, zicând: «Hai să implorăm de îndată pe

DOMNUL și să căutăm pe DOMNUL oștirilor! Și voi merge și eu!» Și multe popoare și neamuri puternice vor veni să caute pe DOMNUL oștirilor la Ierusalim și să se roage DOMNULUI. Așa vorbește DOMNUL oștirilor: «În zilele acelea, zece oameni din toate limbile popoarelor vor apuca pe un iudeu de poala hainei, zicând: Vrem să mergem cu voi; căci am auzit că Dumnezeu este cu voi!»

Israel a fost scos din țara lui ca pedeapsă pentru respingerea profețiilor lui Dumnezeu și în final respingerea Fiului Său. Dar urma să fie o adunare la timpul sfârșitului, pe care noi o vedem acum.

Ieremia 16:13-15 — „De aceea, vă voi muta din țara aceasta într-o țară pe care n-ați cunoscut-o, nici voi, nici părinții voștri; și acolo, veți sluji altor dumnezei, zi și noapte, căci nu vă voi arăta îndurare. De aceea, iată, vin zile, zice DOMNUL, când nu se va mai zice: «Viu este DOMNUL, care a scos din țara Egiptului pe fiii lui Israel!» ci se va zice: «Viu este DOMNUL, care a scos pe fiii lui Israel din țara de la miazănoapte și din toate țările unde-i izgonise!» Căci îi voi aduce înapoi în țara lor, pe care o dădusem părinților lor.»

Țefania 3:19-20 — „Iată, în timpul acela voi lucra împotriva tuturor celor ce te întristează; voi scăpa pe cei șchiopi și voi strânge pe cei ce au fost alungați și îi voi face un prilej de laudă și de renume în toate țările unde sunt acum de batjocură. În timpul acela vă voi aduce înapoi; în timpul acela vă voi strânge; căci vă voi face o pricină de renume și de laudă între toate

popoarele pământului, când voi aduce înapoi pe captivii voștri sub ochii voștri», zice DOMNUL.”

„Și nu vor mai fi smulși”

Mai mult, Scripturile spun că această readunare finală va culmina în bucurie și binecuvântare fără sfârșit.

Ieremia 31:10-12 — „Ascultați Cuvântul DOMNULUI, popoare, și vestiți-l în insulele depărtate! Spuneți: **«Cel care a risipit pe Israel îl va aduna și-l va păzi cum își păzește păstorul turma»**. Căci DOMNUL l-a eliberat pe Iacov și l-a răscumpărat din mâna unuia mai tare decât el. «Ei vor veni și vor chiui de bucurie pe înălțimea Sionului; vor alerga la bunătățile DOMNULUI, la grâu, la must, la untdelemn, la miei și la viței, sufletul le va fi ca o grădină bine udată, **și nu se vor mai ofili»**.”

Acest timp când Israelul restabilit în țara lui va avea o eternitate de bucurie este încă în viitor.

Amos 9:14. 15 — „«Voi aduce înapoi pe captivii poporului Meu Israel; ei vor zidi iarăși cetățile pustiite și le vor locui, vor sădi vii și le vor bea vinul, vor planta grădini și le vor mânca roadele. Îi voi planta în țara lor și nu vor mai fi smulși din țara pe care le-am dat-o», zice DOMNUL Dumnezeuul tău!”

Profeții cum sunt acestea nu pot fi interpretate, logic vorbind, în nici un sens simbolic. Israelul trebuie să fie plantat din nou în mod literal „în țara lor” proprie, țara părinților lor — Canaanul. Dumnezeu le

dăduse țara prin făgăduința făcută lui Avraam și seminței lui — în „stăpânire veșnică”. Această făgăduință este de la Dumnezeu și trebuie să se împlinească în cele din urmă. Făgăduința originară făcută lui Avraam rămâne veșnic.

Geneza 13:14-17; 17:8: „Ridică-ți ochii și, din locul în care ești, privește spre miazănoapte și spre miazăzi, spre răsărit și spre apus; căci toată țara pe care o vezi, ți-o voi da ție și seminței tale pentru totdeauna. ... Scoală-te, străbate țara în lung și în lat; căci ție ți-o voi da. ... Ție și seminței tale după tine voi da țara în care locuiești acum ca străin, toată țara Canaanului, în stăpânire veșnică.”

„Și nu vor mai fi smulși” ... „ți-o voi da ție ... pentru totdeauna” ... „în stăpânire veșnică” — aceste expresii vorbesc despre stăpânirea viitoare și veșnică a țării de către Israel.

CAPITOLUL III

Drepturile istorice ale Israelului asupra țării

Pretenția palestiniană

Pretenția palestiniană că de secole țara a susținut o cultură palestiniană prosperă nu este autorizată de faptele istorice. Totuși, comunitatea mondială a fost receptivă la o astfel de pretenție. Yaser Arafat, președintele Organizației pentru Eliberarea Palestinei, în luarea sa de cuvânt de la Națiunile Unite, în 1974, a declarat: „Invasia evreiască a început în 1881 ... Palestina era atunci o zonă verde, locuită în principal de un popor arab în curs de a-și zidi viața și de a-și îmbogăți cu dinamism cultura indigenă”.

Ce se întâmplă cu această pretenție dacă este comparată cu observațiile personale ale următoarelor autorități cunoscute? În 1738 Thomas Shaw observa „o țară stearpă ... din lipsă de locuitori”. În 1785 Constantine Francois de Volney a consemnat populația

celor trei orașe principale. Ierusalimul avea 12.000-14.000 locuitori. Betleemul avea în jur de 600 bărbați apti pentru serviciul militar. Hebronul avea 800-900 bărbați. În 1835 Alphonse de Lamartine scria: „În afara orașului Ierusalim n-am văzut nici o ființă vie, n-am auzit nici o voce de ființă vie ... o liniște totală, eternă, domnește în oraș, pe drumurile publice, la țară ... mormântul unui întreg popor”.

În 1857 consulul britanic în Palestina, James Finn, raporta: „Țara este în măsură considerabilă fără locuitori și de aceea nevoia ei cea mai mare este de un corp de populație”. Această observație istorică este o confirmare remarcabilă a prezicerilor biblice, că în timpul „dublului” de pedeapsă și risipire a lui Israel, Domnul va face ca țara să rămână fără oameni și fără animale (Ieremia 33:10; Zaharia 10:12; Ieremia 16:14-18). Nu este de mirare că în 1857 ea tocmai aștepta „un corp de populație”! În providența Domnului, acest corp de populație necesar — poporul evreu — a început să se întoarcă în 1878, la sfârșitul perioadei scripturale de dizgrație a lor din partea lui Dumnezeu.

Cel mai popular citat despre pustiirea țării este din „Ageamii în străinătate” (1867) de Mark Twain:

„Palestina stă în sac și cenușă. Peste ea clocește vraja unui blestem care i-a veștejit câmpiile și i-a încătușat energiile. ... Palestina este goală și urâtă. ... Este o țară fără speranță, tristă, sfâșiată”.

Relatările istoriei confirmă prezicerile biblice, că în timpul risipirii și „dublului” de dizgrație a evreilor

din partea lui Dumnezeu, țara lui Israel va fi goală, așteptând întoarcerea poporului evreu, începând de la 1878 când perioada lui de dizgrație s-a sfârșit. Relatările istoriei pur și simplu nu confirmă actuala pretenție palestiniană la rădăcini și cultură palestiniană într-o „zonă verde” în timpul stăpânirii arabe a țării (640-1099 d. Cr.).

„Siria de Sud” față de „Palestina”

Romanii au schimbat numele țării, din Israel în „Palestina”. Dar din 640 până în anii 1960, arabii s-au referit la această țară numind-o „Siria de Sud”. Arabii au început să numească țara „Palestina” numai din anii 1960. Până cam prin secolul al XVIII-lea lumea creștină a numit această țară „Țara Sfântă”. După aceea ei au folosit două nume: „Țara Sfântă” și „Palestina”.

În 1922 când Liga Națiunilor a dat Marii Britanii mandatul de a pregăti Palestina ca patrie a poporului evreu, numele oficial al țării a devenit „Palestina”, și a rămas așa până în 1948 la renașterea Statului Israel. Totuși, chiar și în această perioadă conducătorii arabi din țară se numeau pe ei înșiși sud-sirieni și vociferau că țara ajunsese să fie parte dintr-o „Sirie Mare”. Această „națiune arabă” includea Siria, Libanul, Irakul, Transiordania și Palestina. Un comentariu din revista TIME formula clar cum s-a născut identitatea palestiniană atât de târziu, în anii 1960:

„Golda Meir susținea odată că nu există un astfel de lucru ca «palestinian»; la vremea respectivă ea nu

greșea în întregime. Înainte ca Arafat să-și înceapă activitatea de prozelitism, cei mai mulți arabi din teritoriul Palestinei se considerau membrii unei atotcuprinzătoare națiuni arabe. Arafat a fost cel care a făcut saltul intelectual spre o definiție a palestinienilor ca popor distinct; el a exprimat cauza, a organizat-o, a luptat pentru ea și a adus-o în atenția lumii. ...”

Dacă ar fi existat o cultură palestiniană, s-ar fi așteptat să fie o creștere normală a populației de-a lungul secolelor. Dar cu excepția a relativ puține familii, arabii n-au avut nici un atașament față de țară. Dacă arabii din sudul Siriei s-au scurs în Palestina pentru motive economice, atracția culturală a Siriei sau a altor țări arabe i-a dus înapoi pe parcursul unei generații. Acesta este factorul care a păstrat populația arabă scăzută, până când spre sfârșitul anilor 1800 afluența de investiții financiare și de populație evreiască a făcut țara atractivă din punct de vedere economic. Atunci, cândva între 1850 și 1918, populația arabă a crescut la 560.000. Nu pentru a-i absolvi pe evrei, ci pentru a apăra politica britanică, secretarul de stat pentru colonii, Malcolm MacDonald, care nu era exagerat de prietenos față de evrei, a declarat în Camera Comunelor (la 24 noiembrie 1938): „Arabii nu pot spune că evreii îi scot afară din țară. Chiar dacă nici măcar un evreu n-ar fi venit în Palestina după 1918, eu cred că populația arabă a Palestinei ar fi fost totuși în jur de 600.000 ...”.

Contribuțiile și imigrarea evreilor au continuat să

curgă în Țară. Evreii au creat industrie, agricultură, spitale — o infrastructură socio-economică completă. Pe măsura creșterii numărului locurilor de muncă a crescut și imigrarea arabilor. De fapt, președintele Roosevelt observa în 1939 că „imigrarea arabă în Palestina începând cu 1921 a depășit mult imigrarea totală a evreilor de-a lungul întregii perioade”. Ca exemplu specific, în 1934 între 30.000 și 36.000 de arabi din provincia Hauran din Siria au plecat în Palestina „pentru o viață mai bună”.

Pe de altă parte, Cartea Albă din 1939 a Marii Britanii a închis ușa imigrării evreilor în țara lor. Simultan, în timpul celui de-al doilea război mondial, a fost o imigrare arabă pe scară largă în țara noilor posibilități. În 1946, Bartley C. Crum, un observator guvernamental al Statelor Unite, nota că zeci de mii de arabi intraseră în Palestina „pentru această viață mai bună — și ei continuau să vină”.

Mărturia arabilor și a creștinilor

Fiindcă până în anii 1960 arabii vorbeau despre Palestina numind-o „Siria de Sud” sau parte din „Siria Mare”, Congresul General Sirian din 1919 a declarat: „Cerem să nu fie nici o separare a părții de sud a Siriei cunoscută ca Palestina”. În 1939 George Antonius nota opinia arabă din 1918 asupra Palestinei:

„Opiniile lui Faisal asupra viitorului Palestinei nu erau diferite de cele ale tatălui său și erau identice cu ale mării majorității a arabilor preocupați de politică.

Opinia arabă reprezentativă era în esență aceea exprimată față de guvernul britanic ... în ianuarie 1918 de către regele Husain (Marele Șerif al Meccăi, străbunicul fostului rege Hussein al Iordaniei). În opinia arabă, Palestina era un teritoriu arab, fiind parte integrantă din Siria.”

Referindu-se la aceeași opinie arabă din 1939 asupra Palestinei, George Antonius vorbea despre „toată țara cu acel nume [Siria] care acum este separată în teritorii sub mandat ...”. Plângerea lui era că mandatul francez asupra Siriei nu includea Palestina, care era sub mandat britanic.

În mai 1947 reprezentanții arabi la Națiunile Unite au menționat într-o declarație formală: „Palestina este o ... parte a provinciei Siria ... Din punct de vedere politic, arabii din Palestina n-au fost independenți în sensul de a forma o entitate politică separată”.

În 31 mai 1956, Ahmed Shukairy, în calitate de conducător al Organizației pentru Eliberarea Palestinei, n-a ezitat deloc să anunțe Consiliul de Securitate că „se cunoaște îndeobște că Palestina nu este altceva decât Siria de Sud”.

Președintele sirian Hafez Assad i-a spus odată conducătorului Organizației pentru Eliberarea Palestinei, Yaser Arafat:

„Voi nu reprezentați Palestina cât o reprezentăm noi. Să nu uitați niciodată acest punct: nu există un popor palestinian, nu există entitate palestiniană, există numai Siria. Voi sunteți parte integrantă din poporul sirian. Palestina este parte integrantă din

Siria. De aceea noi, autoritățile siriene, suntem adevărații reprezentanți ai palestinienilor”.

Assad a declarat la 8 martie 1974: „Palestina este o parte principală a Siriei de Sud, și noi considerăm că este dreptul și datoria noastră să insistăm ca ea să fie un partener liber al patriei noastre arabe și al Siriei”.

Iată cuvintele fostului comandant militar al Organizației pentru Eliberarea Palestinei și membru al Consiliului Executiv al acestei organizații, Zuhair Muhsin:

„Nu există nici o deosebire între iordanieni, palestinieni, sirieni, libanezi. Toți facem parte dintr-o națiune. Numai din motive politice subliniem noi cu grijă identitatea noastră palestiniană ... da, existența unei identități palestinieni separate servește doar unor scopuri tactice. Întemeierea unui stat palestinian este o *unealtă nouă în lupta continuă împotriva Israelului*” (accentuarea ne aparține).

Însă cea mai autorizată declarație arabă referitoare la apartenența Țării Sfinte se află în Coran, Scripturile islamice. Coranul este de fapt în acord cu Biblia, că Dumnezeu (Allah) a făcut un legământ cu fiii lui Israel și a dat Țara Sfântă evreilor (Vezi Coranul, Sura V, „Masa”). Și Coranul descrie țara dată evreilor ca „binecuvântată”, și prevede o întoarcere a lui Israel în țara lor la sfârșitul zilelor.

Aceste mărturii confirmă Scripturile creștine, că Dumnezeu a dat poporului evreu țara în stăpânire veșnică. Puținii arabi care au rătăcit prin țară între 670 și 1878 d. Cr. au fost locuitori doar temporari.

O perspectivă mai corectă a istoriei relevă că afluxul recent de arabi, în paralel cu readunarea evreilor, n-are o bază istorică în țară.

Verdictul istoriei: drepturile la Țară

Înainte ca imigrarea și investițiile evreilor să fi atras după sine imigrarea masivă a arabilor, arabii de fapt părăseau Palestina. Apoi curentul circulației s-a inversat. „... Palestina s-a schimbat dintr-o țară de emigrare a arabilor într-una de imigrare a lor. Arabii din Hauran, Siria, ca și cei din alte țări învecinate, au curs în Palestina pentru a profita de nivelul de trai mai crescut și de noile posibilități create de pionierii sioniști”. Acest fenomen este confirmat de Raportul Comisiei Regale pentru Palestina, care observa că în perioada dintre Declarația Balfour și Rezoluția de Repartizare din 1947 a Națiunilor Unite, Palestina a devenit o țară de imigrare arabă. După cum a fost documentat în continuare de către Frankenstein, imigrarea arabă substanțială era un fenomen recent:

„«Iubitorii timpurii ai Sionului» au inițiat imigrarea arabă. Unii scriitori au ajuns la concluzia că în 1942, 75% din populația arabă a Palestinei era compusă fie din imigranți, fie din descendenți ai celor care au imigrat pe parcursul ultimei sute de ani, în principal după 1882”.

CAPITOLUL IV

Drepturile juridice ale Israelului asupra țării

SUNT LEGALE COLONIILE? de Eugene W. Rostow, fost Secretar de Stat Adjunct al Statelor Unite (1966-1969) și fost decan al Școlii de Drept Yale. (Articole combinate, din 23 aprilie 1990 și 21 octombrie 1991, din *The New Republic*.)

„Toate administrațiile americane au obiectat, cu diferite grade de seriozitate, la așezările israeliene de pe Malul de Vest (Iudeea și Samaria) pe motivul că acestea ar face mai grea sarcina de a-i convinge pe arabi să facă pace.

Președintele Carter a decretat că aceste așezări au fost „ilegale” și din punct de vedere tactic un lucru neînțelept. Președintele Regan a spus că erau legale, dar că ele ar face improbabile negocierile.

Rezoluțiile Consiliului de Securitate 242 și 338 (ale Națiunilor Unite). Rezoluția 242, adoptată după Războiul de Șase Zile din 1967, a stabilit criteriile de pace pentru părțile (în conflict); Rezoluția 338, scoasă după războiul de Yom Kippur din 1973, face Rezoluția 242 obligatorie din punct de vedere legal și

le cere părților să îndeplinească imediat condițiile ei. Din nefericire domnește confuzia, chiar și în locurile înalte, în legătură cu cerințele acestor rezoluții.

(Din 1967) **statele arabe au pretins** că cele două rezoluții sunt „ambigui” și că pot fi interpretate ca să se potrivească dorințelor lor. Iar unii oficiali europeni (ruși) și chiar americani **au îngăduit cu cinism purtătorilor de cuvânt arabi să se amăgească atât pe ei cât și poporul lor — ca să nu mai vorbim de opinia publică apuseană — în privința semnificației rezoluțiilor**. Este obișnuit chiar și pentru **reporterii americani să scrie că Rezoluția 242 este „în mod deliberat ambiguă”**, ca și cum fiecare parte este liberă să se bazeze pe ceea ce înțelege ea a fi prevederile principale.

Nimic n-ar putea fi mai departe de adevăr. Rezoluția 242, **la a cărei întocmire am ajutat** în calitate de Subsecretar de Stat pentru Probleme Politice între 1966 și 1969, se adresează părților să facă pace și să permită Israelului să administreze teritoriile pe care le-a ocupat în 1967, până când se va realiza „o pace justă și durabilă în Orientul Mijlociu”. Când se va face o astfel de pace, Israelului i se va cere să-și **retragă forțele armate „din teritorii”** pe care le-a ocupat în Războiul de Șase Zile — nu din teritoriile, nu din „toate” teritoriile, ci din **unele dintre teritorii**, care includeau Deșertul Sinai, Malul de Vest, Înălțimile Golan, Ierusalimul de Est și Fâșia Gaza.

Cinci luni și jumătate de diplomație publică

vehementă au clarificat perfect ce înseamnă un articol hotărât care lipsea în Rezoluția 242. Rezoluțiile ingenios formulate care cereau retragerea din „**toate**” **teritoriile au fost anulate** în Consiliul de Securitate și în Adunarea generală. **Vorbitorii, unul după altul, au clarificat că Israelul nu trebuia să fie forțat să se întoarcă la Liniile de Demarcație „fragile” și „vulnerabile” prevăzute de Armistițiu, ci odată ce s-a făcut pace, să se retragă la ceea ce Rezoluția 242 numea hotarele sigure și recunoscute acceptate de ambele părți.** În negocierea unui astfel de acord, părțile trebuiau să țină seama, printre alți factori, de considerente de securitate, de accesul la căile maritime internaționale din regiune, și, desigur, de respectivele lor pretenții legale.

Rezoluția 242 construită pe textul Acordurilor Armistițiului din 1949 ... prevedea (cu excepția cazului Libanului) că Liniile de Demarcație prevăzute de Armistițiu care separau forțele militare „nu trebuiau să fie interpretate în nici un sens” ca hotare politice sau teritoriale, și că „nici o prevedere” a Acordurilor Armistițiului „nu va prejudicia în nici un mod dreptul, pretențiile și pozițiile” părților „în aplanarea pașnică finală a problemei Palestinei”. În 1979 când a făcut pace cu Egiptul, Israelul s-a retras din tot Sinaiul, **care n-a fost niciodată parte din Mandatul Britanic.**

Întrebarea arzătoare cu privire la așezările israeliene de pe Malul de Vest din perioada ocupației trebuie privită din această perspectivă. Mandatul

Britanic a recunoscut dreptul poporului evreu la „colonie compactă” **în tot teritoriul sub mandat. A fost stipulat că condițiile locale puteau cere Marii Britanii să „amâne” sau să „oprească” stabilirea evreiască în zona unde acum este Iordania. Aceasta s-a făcut în 1922. Dar dreptul evreilor de a se așeza în Palestina, la vest de Iordan, care este Israel, pe Malul de Vest, în Ierusalim și în Fâșia Gaza, a fost făcut inatacabil. Acel drept n-a încetat niciodată și nu poate înceta decât printr-o pace recunoscută între Israel și vecinii lui. Și poate nici chiar atunci, având în vedere *Articolul 80 din Carta Națiunilor Unite, „Articolul Palestina”, care prevede ca nimic din Cartă să nu fie interpretat pentru „a schimba drepturile de vreun fel ale unor state sau popoare, sau termenii instrumentelor internaționale existente”.***

Unele guverne au adoptat ideea că în baza *Convenției de la Geneva din 1949*, care tratează despre drepturile civililor sub ocupație militară, așezările evreiești de pe Malul de Vest sunt ilegale, pe motivul că Convenția interzice unei puteri ocupante să inunde cu propriii ei cetățeni teritoriul ocupat. Președintele Carter a sprijinit această vedere, dar președintele Regan a inversat-o, în mod specific spunând că așezările sunt legale dar ar trebui amânată înființarea altor așezări deoarece ele pun un obstacol în calea procesului de pace.

Dreptul evreilor la stabilire pe Malul de Vest este

conferit prin același mandat sub care evreii s-au stabilit în Haifa, în Tel Aviv și în Ierusalim înainte de a fi creat statul Israel. Mandatul pentru Palestina se deosebește într-o privință importantă de alte mandate ale Ligii Națiunilor, care au fost obligații în beneficiul populației indigene. Mandatul pentru Palestina, recunoscând „legătura istorică a poporului evreu cu Palestina și motivele pentru reconstituirea patriei lor în acea țară”, este dedicat „stabilirii în Palestina a unei patrii naționale pentru poporul evreu, înțelegându-se clar că nu trebuie făcut nimic ce să **prejudicieze drepturile civile și religioase ale comunităților neevreiești existente în Palestina**, sau drepturile și statutul politic de care se bucură evreii în alte țări”.

Mandatul limitează dreptul evreilor la stabilire și dezvoltarea politică în Palestina într-o singură privință. *Articolul 26* a dat Marii Britanii și Consiliului Ligii discreție să „amâne” sau să „rețină” dreptul poporului evreu de a se stabili în provincia Transiordania a Palestinei — acum Regatul Iordaniei — dacă ei ar decide că situația locală ar cere o astfel de acțiune. Cu sprijinul parțial al Consiliului, britanicii au făcut acel pas în 1922.

Mandatul însă nu permite nici chiar temporar suspendarea dreptului evreilor la stabilire în părțile Mandatului care sunt la vest de Iordan. Liniile Armistițiului din 1949, care sunt parte din hotarul Malului de Vest, nu reprezintă decât poziția armatelor în conflict când s-a ajuns la încetarea focului în Războiul de Independență. Iar Acordurile

Armistițiului prevăd în mod specific, cu excepția cazului Libanului, că liniile de demarcație pot fi schimbate prin acord când părțile trec de la Armistițiu la pace. Rezoluția 242 este bazată pe acea prevedere a Acordurilor Armistițiului și declară anumite criterii care să justifice schimbările în liniile de demarcație când părțile fac pace.

Departamentul de Stat n-a negat niciodată că sub Mandat „poporul evreu” are dreptul să se stabilească în zonă. În loc de aceasta, spunea că așezările evreiești de pe Malul de Vest încalcă *Articolul 49 a Celei de-a patra Convenții de la Geneva din 1949*, care se ocupă de protecția civililor în timp de război. Unde teritoriul unei părți a contractului este ocupat de altă parte a contractului, convenția interzice practicile inumane cum ar fi, de exemplu, ale naziștilor și ale sovieticilor înainte și în timpul celui de-al doilea război mondial — transferul în masă al oamenilor în și din teritoriile ocupate pentru scopul exterminării, al muncii forțate și al colonizării.

Articolul 49 prevede ca puterea ocupantă „să nu deporteze sau să nu transfere o parte din populația sa civilă în teritoriul pe care-l ocupă”. Dar coloniștii evrei de pe Malul de Vest sunt voluntari. Ei n-au fost „deportați” sau „transferați” de guvernul Israelului, iar mutarea lor nu implică nici unul din scopurile atroce sau din efectele dăunătoare asupra populației existente pe care Convenția de la Geneva a fost intenționată să le împiedice. Mai mult, Convenția se aplică numai la „actele unui semnatar făcute pe

teritoriul altuia”. **Malul de Vest nu este teritoriu al unei puteri semnatare, ci o parte nealocată de Mandatul Britanic. Ca atare este greu să vezi cum o formulare literală a Convenției a putut face ca aceasta să se aplice la stabilirea evreiască în teritoriile de sub Mandat britanic aflate la vest de Iordan.** Chiar dacă Convenția a putut fi interpretată ca să împiedice așezările în perioada de ocupație, ea n-a putut face mai mult decât să suspende drepturile conferite prin Mandat, nu să le pună capăt. Acele drepturi pot înceta numai prin stabilirea și recunoașterea unui stat nou sau prin încorporarea teritoriilor în unul vechi.

Ca pretendenți la teritoriu, israelienii au negat că lor li se cere să fie de acord cu Convenția de la Geneva, dar au anunțat că ei vor face totuși acest lucru ca o chestiune de amabilitate. Tribunalele israeliene aplică Convenția ca o rutină, uneori decizând împotriva guvernului israelian. Presupunând pentru moment aplicabilitatea generală a Convenției, s-ar putea foarte bine considera ca o încălcare dacă israelienii ar deporta deținuți sau ar încuraja stabilirea oamenilor care nu au nici un drept să trăiască acolo (americani, de exemplu). Dar cum poate fi Convenția socotită că se aplică la evrei care au dreptul să se stabilească în teritorii sub legea internațională: un drept legal asigurat prin tratat și în mod specific protejat de *Articolul 80 al Cartei Națiunilor Unite*, care prevede că nimic din Cartă nu va fi interpretat ca „să schimbe în vreun mod drepturile conferite prin instrumentele

internaționale existente?” **Dreptul evreilor să se stabilească în zonă este egal în toate modurile cu dreptul populației palestiniene existente să trăiască acolo.**

Așteptările generale ale legii internaționale sunt că ocupațiile militare durează puțin și sunt urmate de o stare de pace stabilită prin tratat sau altfel. În cazul Malului de Vest, teritoriul a fost ocupat de Iordania între 1949 și 1967, iar din 1967 a fost ocupat de Israel. Rezoluțiile Consiliului de Securitate au stabilit că statele arabe și Israelul trebuie să facă pace, iar când se ajunge la o „pace justă și durabilă” în Orientul Mijlociu, Israelul trebuie să se retragă din unele, dar nu din toate teritoriile pe care le-a ocupat în războiul din 1967. Rezoluțiile lasă pe seama părților să cadă de acord asupra termenilor păcii.

Articolul 80 din Carta Națiunilor Unite permite Israelului să ignore ambele Rezoluții, 424 și 338, ale Națiunilor Unite. Drepturile evreilor la țară acordate prin Mandatul Britanic al Ligii Națiunilor nu pot fi anulate de Națiunile Unite. Israelului i se cere numai să recunoască drepturile civile și religioase ale arabilor din țară.